

**RAAD VAN STATE, AFDELING ADMINISTRATIE**

**A R R E S T**

**nr. 99.651 van 11 oktober 2001  
in de zaak A. 95.043/VII-22.652**

In zake :       XXX,  
                  die woonplaats kiest bij  
                  advocaat L. WALLEYN,  
                  kantoor houdende te 1030 BRUSSEL,  
                  Paleizenstraat 154

tegen :

1.    de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen,
2.    de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de minister van Binnenlandse Zaken.

---

**DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIe KAMER,**

Gezien het verzoekschrift dat XXX, van XXX nationaliteit, op 30 augustus 2000 heeft ingediend om de vernietiging te vorderen van de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 31 juli 2000 tot bevestiging van de beslissing van de minister van Binnenlandse Zaken van 18 februari 2000 tot weigering van verblijf, met bevel om het grondgebied van het Rijk te verlaten, aan de verzoekende partij ter kennis gebracht op 2 augustus 2000;

Gezien het verzoekschrift dat de verzoekende partij op dezelfde dag heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van dezelfde beslissing;

Gelet op de beschikking van 28 september 2000 waarbij aan de verzoekende partij het voordeel van de kosteloze rechtspleging wordt verleend;

Gelet op de artikelen 4 en 26 van het koninklijk besluit van 9 juli 2000 houdende bijzondere procedureregeling inzake geschillen over beslissingen betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen;

Gezien het verslag opgemaakt door eerste auditeur-afdelingshoofd H. VERHULST, op grond van artikel 26 van voormeld koninklijk besluit;

Gelet op de kennisgeving van dit verslag aan de partijen;

Gelet op de beschikking van 6 juli 2001 waarbij de terechtzitting bepaald wordt op 22 augustus 2001;

Gehoord het verslag van staatsraad E. BREWAEYS;

Gehoord de opmerkingen van advocaat R. LAMRABET, die, loco advocaat L. WALLEYN, verschijnt voor de verzoekende partij, van adjunct-adviseur C. MISSEGHES, die verschijnt voor de eerste verwerende partij, en van advocaat E. MATTERNE, die verschijnt voor de tweede verwerende partij;

Gehoord het eensluidend advies van eerste auditeur-afdelingshoofd H. VERHULST;

Gelet op titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973;

Overwegende dat de auditeur in zijn verslag toepassing vraagt van artikel 26 van het hoger genoemde koninklijk besluit; dat uit het dossier en de processtukken blijkt dat de zaak zonder verdere voorafgaande maatregelen, in een verkorte procedure, kan worden behandeld zoals voorzien door dit artikel;

1. Overwegende dat de voornaamste gegevens van de zaak als volgt kunnen worden samengevat :

1.1. De verzoekende partij kwam België binnen op 23 april 1999 en verklaarde zich op dezelfde dag vluchteling.

1.2. Op 18 februari 2000 nam de minister van Binnenlandse Zaken een beslissing tot weigering van verblijf, met bevel om het grondgebied van het Rijk te verlaten.

1.3. Op 31 juli 2000 bevestigde de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen deze beslissing als volgt :

"Betrokkene werd verhoord op 24 maart 2000 op de zetel van het Commissariaat-generaal, bijgestaan door een tolk, die de R. taal machtig is, en in aanwezigheid van haar advocaat, Mr. Walley.

Betrokkene, XXX staatsburger van R. origine, verklaarde tijdens haar interview voor het Commissariaat-generaal in haar land problemen gekend te hebben omwille van haar origine. Op 8 september 1998 kregen betrokkene en haar vriendin, K. N. (OV. 4.830.743) last met twee XXX toen ze van een feestje kwamen. Ze werden verplicht, onder bedreiging van een pistool, om met de twee XXX mee te gaan naar een appartement. Daar probeerde een van de XXX betrokkene te verkrachten, ze werd er ook geslagen. Daarna wilden ze betrokkene en haar vriendin naar een andere plaats overbrengen. Onderweg kwamen ze echter vriend van N. tegen, deze man verwittigde de ouders van N.. Na enige tijd kwamen de ouders van N. ter plaatse(n). N.'s vader ging daarop de politie halen, terwijl N.'s moeder bij hen bleef. De twee XXX werden daarop door de politie gearresteerd. Betrokkene en haar vriendin legde een verklaring af bij de politie. Na ongeveer een maand hebben de twee XXX haar vriendin N. weer geslagen

en vernederd. De dag daarop ging betrokkene met N. naar de politie, ze legde klacht neer. De politie zei nog dat ze geconvoceerd zouden worden, maar betrokkene heeft niets meer vernomen. Begin december 1998 ging betrokkene met haar moeder naar het parket om klacht neer te leggen. Men liet hen echter niet binnen want het ging om een "banale" zaak. Vanaf dan kreeg betrokkene regelmatig het bezoek van de politie, ze onderzochten of betrokkene geen prostitué was. Eind januari 1999 doorzocht de politie betrokkenes huis. Ze kreeg toen zoveel klappen van de politie dat ze bewusteloos neerviel. Een week later nam de politie het paspoort af van betrokkene en haar moeder. Enkele dagen later kregen ze hun paspoort terug maar hun p. bleek veranderd te zijn. Eind februari 1999 kwam dan een XXX langs die het appartement van betrokkene en haar moeder opeiste. Daarop ging betrokkene met haar moeder bij haar tante wonen. In maart 1999 ging betrokkene dan nogmaals naar het politiebureau nadat ze een convocatie had gekregen. De politie wilde betrokkene een document laten ondertekenen maar ze weigerde dit te doen. De 17de april 1999 ging ze terug naar de politie, ze had opnieuw een convocatie ontvangen. Ze werd nu gedwongen om een papier te onderteken(en) waarop stond dat ze land niet mocht verlaten. Betrokkene nam toen het besluit om het land te verlaten. Verder vermeldde betrokkene nog tijdens haar interview dat ze tijdens haar beroepsloopbaan verschillende keren vernederd werd omwille van haar origine. Op 20 april 1999 verliet betrokkene samen met haar vriendin K. en diens minderjarige dochter XXX. Op 23 april 1999 kwamen ze aan in België en nog dezelfde dag vroegen ze asiel aan. Betrokkene legde tijdens haar interview voor het Commissariaat-generaal volgende documenten neer: een rijbewijs, een geboorteakte, een diploma, een werkkaart en een document dat bevestigt dat betrokkene nooit is getrouwd geweest.

Wat betreft betrokkenes problemen op het werk, kan gesteld worden dat ze enkel getuigen van een discriminatie door de plaatselijke bevolking en zijn ze onvoldoende zwaarwichtig om te getuigen van een vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie.

Daarnaast dient men op te merken dat tegenstrijdigheden tussen betrokkenes verklaringen voor de Dienst Vreemdelingenzaken en het Commissariaat-generaal de geloofwaardigheid van betrokkenes relaas ondermijnen.

Ten eerste verklaarde betrokkene tijdens haar interview voor de Dienst Vreemdelingenzaken dat ze samen met haar vriendin N., op 8 september 1998, een taxi stopten. Ze namen plaats in de taxi en vervolgens namen de twee XXX ook snel plaats in de taxi (DVZ, p. 12). Tijdens haar interview voor het Commissariaat-generaal beweerde betrokkene dan weer dat de twee XXX zelf om deze taxi vroegen. Vervolgens zouden de twee XXX hen in de taxi geduwd hebben (CGVS, p. 5).

Ten tweede verklaarde betrokkene tijdens haar interview voor de Dienst Vreemdelingenzaken dat de twee XXX hen meenamen naar een appartement waar een XXX man, vrouw en twee kinderen verbleven (DVZ, p. 12). Tijdens haar interview voor het Commissariaat-generaal stelde betrokkene echter dat er slechts één XXX man aanwezig was (CGVS, p. 6).

En ten derde verklaarde betrokkene tijdens haar interview voor de Dienst Vreemdelingenzaken dat haar vader op 25 mei 1998 verdween. De vorige dag was hij naar een feestje gegaan en ze konden hem nadien niet terug vinden (DVZ, p.13). Terwijl ze tijdens haar interview voor het Commissariaat-generaal beweerde dat haar vader op 25 mei 1998 naar zijn werk ging. Nadien is haar vader niet teruggekeerd (CGVS, p. 11).

Voorts dient men op te merken dat betrokkene in het begin van haar verhoor voor het Commissariaat-generaal beweerde dat ze nooit meer door de politie is geconvoceerd geweest, toen ze in oktober 1998 klacht ging neerleggen (CGVS, p. 9). Echter op het einde van ditzelfde verhoor vertelde betrokkene dat ze tweemaal door de politie geconvoceerd werd, met name op 13 maart 1999 en 17 april 1999 (CGVS, p. 12-13).

Tenslotte ondermijnen een aantal tegenstrijdigheden tussen betrokkenes verklaringen en deze van haar vriendin K. N. (OV. 4.830.743), inzake aangehaalde problemen, verder de geloofwaardigheid van haar vluchtrelaas.

Betrokkene verklaarde dat ze de dag na 8 september 1998 naar het ziekenhuis ging voor een medische expertise. Betrokkene onderging echter geen expertise aangezien ze niet over de nodige documenten beschikte, ze had deze documenten vergeten te vragen aan de politie (CGVS, p. 8-9). Terwijl betrokkene tijdens haar interview voor de Dienst Vreemdelingenzaken stelde dat ze deze documenten niet kreeg van de politie (DVZ, p. 12). Volgens haar vriendin N. werd de dag na 8 september 1998 de dokter bij hen geroepen, betrokkene zou op dat moment bij N. verbleven hebben. Deze dokter raadde

hen aan om een medische expertise te laten ondergaan. De politie vond dit echter niet nodig (DVZ, p. 7).

Wat het bezoek aan de politie op 17 april 1999 betreft, verklaarde betrokkene dat ze op die dag alleen naar het politiebureau ging. Onder druk tekende betrokkene een document waarin stond dat ze het land niet mocht verlaten (CGVS, p. 13). Betrokkenes vriendin N. stelde echter dat zij en betrokkene samen, op 17 april 1999, naar het politiebureau gingen. Ze tekenden een document, ze weet echter niet wat dit document inhield. Het document was immers in het XXX opgesteld (CGVS, p. 19-20). Tijdens hun interviews voor de Dienst Vreemdelingenzaken vermelden noch betrokkene, noch haar vriendin N., iets over dit bezoek aan de politie.

Er dient nog te worden opgemerkt dat inzake de asielvraag van betrokkenes vriendin K. N. die zich grotendeels op dezelfde feiten baseert op basis van het bedrieglijke karakter van haar verklaringen een negatieve beslissing werd genomen.

Door al deze bovenstaande elementen is het niet langer mogelijk nog enige geloofswaarde te hechten aan betrokkenes asielrelaas.

De door betrokkene neergelegde documenten zijn niet van die aard dat ze bovenstaande beweringen kunnen weerleggen.

Gezien bovenstaande kan in hoofdte van betrokkene niet besloten worden tot het bestaan van een vermoeden van gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie.

Uit wat voorafgaat blijkt dat de aanvraag van betrokkene bedrieglijk is. Wat er ook van zij, betrokkene heeft niet aangetoond dat de gemachtigde van de Minister zijn appreciatiebevoegdheid heeft overschreden door haar het verblijf op het grondgebied te weigeren. In elk geval, de Commissaris-generaal ontwaart geen ernstige en aantoonbare gronden die laten geloven in een risico van schending van de Conventie van Genève in geval van verwijdering van betrokkene. Bijgevolg bevestigt de Commissaris-generaal de verblijfsweigering besloten door de gemachtigde van de Minister van Binnenlandse Zaken op 18 februari 2000.

De Commissaris-generaal meent dat de betrokken vreemdeling in de huidige omstandigheden mag worden teruggeleid naar de grens van het land dat hij ontvlucht is, en waar, volgens zijn verklaring, zijn leven, zijn fysieke integriteit of zijn vrijheid in gevaar zou verkeren."

Dit is de bestreden beslissing;

2.1. Overwegende dat de verzoekende partij bij de uiteenzetting van haar enig middel de schending inroept van de motiveringsplicht zoals uitgedrukt in de artikelen 52 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (Vreemdelingenwet) en in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, terwijl uit de bewoordingen van het verzoekschrift kan worden afgeleid dat in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht wordt bedoeld;

Overwegende dat de verzoekende partij opwerpt dat de bestreden beslissing artikel 52 van de Vreemdelingenwet schendt; dat genoemd artikel de minister van Binnenlandse Zaken de bevoegdheid toekent in bepaalde omstandigheden vreemdelingen die zich vluchteling hebben verklaard, al dan niet toe te laten in die hoedanigheid in het Rijk te verblijven; dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen krachtens de artikelen 63/2 en 63/3 van de Vreemdelingenwet deze beslissing kan bevestigen, na dringend beroep; dat in casu de commissaris-generaal de beslissing van de minister van Binnenlandse Zaken heeft bevestigd; dat echter niet wordt ingezien, en de verzoekende partij verduidelijkt dit ook niet, op welke manier de bestreden beslissing welk onderdeel van artikel 52 zou hebben geschonden; dat het middel niet de voldoende duidelijke omschrijving van de

vermeende overtreden rechtsregel bevat noch voldoende duidelijk de wijze omschrijft waarop de bestreden handeling die regel zou hebben geschonden; dat dit onderdeel van het middel niet tot de vernietiging van de bestreden beslissing kan leiden en niet ontvankelijk is;

Overwegende dat het middel voor het overige eveneens onvoldoende duidelijk en precies is; dat de Raad van State immers veronderstellingen moet maken over de juiste bedoeling van de verzoekende partij; dat het middel niet ontvankelijk is;

Overwegende dat, ten overvloede, tegelijk, al dan niet uitdrukkelijk, de schending van de formele én de materiële motiveringsplicht aanvoeren niet mogelijk is; dat een gebrek aan deugdelijke formele motivering het de betrokkene onmogelijk maakt uit te maken of de materiële motiveringsplicht geschonden is; dat omgekeerd dan ook, wanneer uit de bewoordingen van het verzoekschrift kan worden afgeleid dat in wezen een schending van de materiële motiveringsplicht wordt aangevoerd, dit betekent dat de verzoekende partij van een schending van de formele motiveringsplicht geen schade heeft ondervonden; dat, nu blijkt dat de verzoekende partij de motieven van de beslissing kent, het middel, voor zover het gesteund is op de schending van de formele motiveringsplicht, niet dienstig kan worden ingeroepen;

Overwegende dat uit de bepalingen van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen niet volgt dat de materiële motieven die aan de beslissing ten grondslag liggen, zoals zij in de formele motivering uitgedrukt worden, ook in rechte en in feite juist zijn; dat de toetsing van de formele motivering geen inhoudelijke toetsing van de bestreden beslissing moet omvatten; dat het middel alleszins niet gegrond is;

Overwegende dat de Raad van State, wanneer hij een administratieve beslissing aan de wet toetst, niet optreedt als rechter in hoger beroep die op aanvraag van de rechtzoekende de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen; dat hij enkel onderzoekt of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane vaststelling van feiten en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn welke met die vaststelling onverenigbaar zijn;

3. Overwegende dat de verzoekende partij geen gegrond middel tot nietigverklaring heeft aangevoerd; dat er derhalve grond is om toepassing te maken van artikel 26 van voormeld koninklijk besluit; dat de vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met dit beroep wordt verworpen,

**B E S L U I T :**

**Artikel 1.**

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

**Artikel 2.**

De kosten van het beroep, bepaald op zevenduizend frank, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel, na beraad, uitgesproken in openbare terechtzitting, op elf oktober tweeduizend en één, door

|        |              |                       |
|--------|--------------|-----------------------|
| de HH. | E. BREWAEYS, | wnd. kamervoorzitter, |
|        |              | staatsraad,           |
|        | L. JOLIE,    | griffier.             |

**De griffier,**

**De voorzitter,**

**L. JOLIE.**

**E. BREWAEYS.**